

Publicerad 2008-02-09 22:26 av Svante Mattias

"Jag menar, det är nästan bibliskt! När man skapar så skapar man något i sin egen avbild. En arkitekt som ritat ett hus återskapar ju bara sig själv, en poet skriver dikter för att säga nåt om sig själv. Men värst är ni konstnärer, ni målar bara er själva

Vet du varför jag älskar dig?

"Vad ska du bli när du blir stor?"

"Öhh? Va? Vad menar du? Jag är rätt stor."

"Jag menar inte vuxen, jag menar när du blir stor, en stor konstnär."

Konstnären skrattar. "Jaha, jag är inte så säker på att jag blir stor."

"Klart du blir, du har talang, du är fantastisk!" En slinga hår faller ner i hennes ansikte och han smeker den med ett leende.

"Tack..."

"Så vad ska du bli när du blir stor?"

"Vad menar du? Man bli ju inget annat än det man är bara för att man blir stor. Om jag blir stor blir jagen stor konstnär."

"Nej, jag menar vad du kommer göra när du blir stor."

"Jag vet inte. Jag tänker jag ska göra och säga massa saker så at folk fattar nån gång."

"Förändra världen? Det tycker jag nog om." Hennes leende får konstnären att skratta.

"Jag vet inte om jag kan förändra världen, men nåt kan man ju alltid göra."

"Precis! Men vad ska du göra då? Vad ska du förändra? Vad ska du säga?"

"Jag vet inte..."

"Du kanske blir en diva? Festar och sånt och glömmer av mig?"

"Nejdå! Så blir jag aldrig!"

"Jag tror dig inte. Du blir säkert sån som låter framgången stiga dig åt huvudet!"

"Klok eller? Jag bryr mig inte om at bli stor. Jag vill bara måla mig själv och uttrycka mig genom min konst!"

"Ähh, floskler! Du vill bli stor, mig lurar du inte." Han vänder sig bort från henne med ett stort flin.

"Jo, det är sant. Vill inte alla det?"

"Jag tror det. Alla som skapar nåt är narcissister. Det spelar ingen roll om man målar tavlor, skriver dikter eller bygger hus, det är något fruktansvärt självupptaget i det."

"Kanske det..."

"Jag menar, det är nästan bibliskt! När man skapar så skapar man något i sin egen avbild. En arkitekt som ritat ett hus återskapar ju bara sig själv, en poet skriver dikter för att säga nåt om sig själv. Men värst är ni konstnärer, ni målar bara er själva. Inte ens när ni målar frukter gör ni annat än gör självporträtt!"

"Jaja, du har rätt! Men jag har faktiskt ett riktigt jobb också..."

"Jag funderar på om det finns någon människa som är fri från narcissism. Att ta hand om gamlingar är ju inte så självupptaget förstås. Men att vara lärare, tänk, att vara i sånt stort behov av att bli hörd att man tvingar tjugtals ungar varje dag att proppa öronen fulla med fakta."

"Jaja, man jag har faktiskt ett riktigt jobb också!"

"Va?"

”Jag har ett riktigt jobb också...”

”Ja men seriöst, du städar på ett dagis två timmar varannan dag. Det är väl inte mycket till jobb...”

”Nä, kanske inte...”

”Fast du då? Vill inte du bli stor?”

”Visst vill jag det. Men bara för din skull i så fall.”

”Vad menar du med det då? Min skull?”

”Ja, om jag blir stor kan du få sola dig i min glans.” Hon ler och den blonda slingan ligger där i pannan. Den har en liten svag rynka, man ser den inte om man inte vet att den är där eller om man går riktigt nära.

”Jag står hellre i din skugga och ser på din storhet...”

”Lägg av, du är riktigt dålig på de där poetiska formuleringarna, det vet du va?”

”Jag försöker bara vara romantisk.”

”Det är du inte, du blir patetisk.”

”Förlåt då, jag kan väl inte hjälpa att det är så svårt.”

”Ja, det är inte lätt när det är svårt.” Hon verkar tycka att hon just levererade ett riktigt roligt skämt. Konstnären tyckte inte att det var riktigt lika roligt.

”Hur ska du bli stor?”

”Ähh, jag vet inte, på mitt utseende antar jag.”

”Ja, det är väl den enda talangen du har...”

”Varför sa du så? Det var inte snällt.”

”Du började...” sa han tjurigt.

”Men jag sa inte elaka saker.”

”Förlåt men du är faktiskt väldigt vacker.”

”Sluta!”

”Men det är sant!”

”Det kanske det är. Men det är bara en av alla de där sakerna som gör dig till en narcissist. Du vill att jag är vacker så att du kan visa upp mig. Eftersom jag är vacker och du har mig så blir du själv stor.”

”Ja, men jag kan gömma undan dig om du vill. Allt det där spelar ingen roll.”

”Ähh.”

”Kom igen, det är ju dig jag vill ha, framgång bryr jag mig inte om, så länge jag har dig.”

”Varför då?”

”Varför? Jag vet inte... Jag älskar dig...”

”Gör du verkligen det? Du målar och målar, det är nästan det enda du gör. Ibland kan det gå dagar utan att du ens tittar på mig.”

”Det är väl inte sant...”

”Jo det är det!”

”Förlåt då. Jag antar att jag inte tänker på det. Jag blir liksom uppslukad i mitt måleri. Men det betyder inte att jag glömmer bort dig.” Hon står bara där, helt tyst, fast hon ler.

”Det är ok, jag vet det och det är därför jag förlåter dig varje gång.” Det kändes som om hon tagit hans hjärta i ett hårt grepp utan att han märkt det och släppte det med dem orden. Konstnären andades ett tungt andetag.

”Vet du varför jag älskar dig?”

”Nej...”

”För du är så stark och det är inte jag...” sa konstnären till sitt mästerverk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Svante Mattias med Poeter.se id #17341 innehar upphovsrätten